

в небесното пространство. Той се понадигна на лакът и запали цигара. Кибритеното пламъче освети за миг и другото легло. Младата жена се бе обърнала към стената, лицето ѝ не се виждаше, само едното рамо се показваше над леката завивка. Спеше ли тя? Или в нея се вършеше същата тая таинствена работа, предизвикана Бог знае от що, в това случайно място, без никаква видима причина? Щеше ли някога да узнае той — ако в тоя час и тя лежи като него с отворени очи — всичко, което изпълва нейната малка глава? Той смукна надълго цигарата. А би ли могъл той да ѝ каже това, което става сега с него? — Не, не, разбира се! Но дори да би го казал, ще го разбере ли тя? . Цигарата отново блещукна в мрака. Отношенията между хората са толкова неуловими, тъй заплетени — като мрежа от по-тънки и по-дебели нишки, които свързват на пръв поглед хората. Ала това е само видимост, мрежата е само на повърхността, не влиза навътре, дето живее нещо затворено, неизвестно за самия човек и съвсем чуждо за другия.

За минутата, той спря на тая мисъл, толкова ясна сега, колкото невъзможна би му